

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 168/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5934/2008 po vydaní nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 493/2012 z 13. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5934/2008 po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 493/2012 z 13. marca 2013.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že proti nemu ako povinnému je na návrh oprávneného Slovenskej konsolidačnej banky, a. s., Bratislava u súdnej exekútorke vedené exekučné konanie na vymożenie sumy 466,14 €, ktoré ako „celok“ nie je právoplatne skončené, keďže o výške trov povinného – sťažovateľa, ktoré uplatnil ešte listom z 18. júla 2016, ešte nie je rozhodnuté. O tomto nároku okresný súd mal bezodkladne rozhodnúť.

3. Vzhľadom na to, že okresný súd riadne nekonal, požaduje sťažovateľ priznať mu primerané finančné zadosťučinenie za utrpenú nemajetkovú ujmu spolu v sume 4 250 €, teda 500 € za každý rok trvania nezákonnej a protiústavnej exekúcie vedenej proti nemu zo strany súdnej exekútorke.

4. Z dôvodov uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5934/2008 po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 493/2012 z 13. marca 2013 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal konať v predmetnom konaní bez zbytočných priet'ahov a priznal mu finančné zadosťučinenie spolu v sume špecifikovanej v bode 3 a úhradu trov konania.

II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

7. Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

8. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu ním označených práv malo dôjsť postupom (nečinnosťou) okresného súdu v exekučnom konaní po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 493/2012 z 13. marca 2013, pretože podľa neho toto konanie nie je právoplatne skončené, keďže ešte nie je rozhodnuté o trovách povinného .

9. Podľa zistení ústavného súdu predmetná exekúcia (exekučné konanie) bola ukončená na základe uznesenia okresného súdu č. k. 36 Er/5934/2008-166 z 1. októbra 2013, ktorým okresný súd exekúciu proti sťažovateľovi zastavil. V tejto časti rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť ešte 29. októbra 2013. Druhou výrokovou vetou súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal (toto rozhodnutie bolo v prospech

sťažovateľa, pozn.). V tejto časti súdny exekútor a aj sťažovateľ podali odvolanie aj dovolanie.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 ECdo 79/2015 z 29. februára 2016 dovolanie sťažovateľa odmietol. O trovách exekúcie následne okresný súd rozhodol 30. marca 2016 uznesením č. k. 36Er/5934/2008-212 v spojení s opravným uznesením č. k. 36Er/5934/2008-217 z 15. apríla 2016, ktoré napadli odvolaním oprávnený i sťažovateľ. O odvolaní (rozhodnutie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, pozn.) proti rozhodnutiu o trovách exekúcie a nároku na náhradu trov sťažovateľom (povinným) rozhodol opätovne sudca okresného súdu uznesením č. k. 36Er 5934/2008-241 z 20. januára 2017. Prvým výrokom predmetného rozhodnutia bola oprávnenému uložená povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie – v tejto časti nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť 15. februára 2017 a stalo sa vykonateľným. Druhým výrokom bol sťažovateľovi priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % – už aj v tejto časti rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, a to 2. marca 2017.

11. Z uvedeného teda vyplýva, že aj keď o konkrétnej výške trov samostatným uznesením dosiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo, okresný súd od vydania označeného nálezú ústavného súdu nepochybne konal a aj právoplatne rozhodol, keďže exekúcia proti sťažovateľovi bola už zastavená v roku 2013 (pozri bod 9). V čase podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 1. marca 2017, teda nemohlo byť v exekučnom konaní zo strany okresného súdu porušované základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, tak ako to tvrdil sťažovateľ, pretože doba, ktorá uplynula od vyčíslenia trov exekúcie (sťažovateľ sám v sťažnosti uvádza, že tieto vyčísliť až listom z 18. júla 2016, pozn.) do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia, ktorým bol sťažovateľovi ako povinnému priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, t. j. do 2. marca 2017, nesignalizuje taký významný prietah, ktorý by zakladal možnosť porušenia označených práv sťažovateľa v namietanom konaní.

12. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho ako zjavne neopodstatnený odmietol (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 205/2013).

13. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby sa bližšie vyjadroval k prípadne ďalším špekulatívnym a prehnaným nárokom sťažovateľa a odôvodneniu jeho žiadosti o priznanie finančného zadosťučinenia (pozri bod 4), keďže v tejto veci išlo o vymoženie pohľadávky v sume cca 400 €, čo sa nedá v okolnostiach danej veci prirovnať ani k výške požadovanej nemajetkovej ujmy (bod 3).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017